

Svar på interpellation 2007:17 av Lena-Maj Anding (mp) om funktionshindret elöverkänslighet och rätten till färdtjänst

Lena-Maj Anding (mp) har ställt följande frågor till mig om funktionshindret elöverkänslighet och rätten till färdtjänst

1. Anser du att människor med funktionshindret elöverkänslighet och som inte kan resa kollektivt har rätt till färdtjänst?
2. Anser du att det är rimligt att färdtjänsten via sin konsultläkare överprövar andra läkares diagnos istället för att bedöma hur svårt den enskilde har att resa kollektivt?
3. Vilka åtgärder avser du vidta för att förverkliga fullmäktiges uppdrag om förbättrad tillgänglighet för personer med elöverkänslighet?

Som svar vill jag anföra följande:

Lena-Maj Anding anger i sin interpellation bland annat att färdtjänsten kräver att gruppen elöverkänsliga vänder sig till färdtjänstens konsultläkare för ny prövning. Detta antagande är felaktigt då konsultläkare anlitas endast i de fall respektive handläggare på tillståndsprövningsavdelningen på basis av föreliggande handlingar inte kan bedöma om väsentliga svårigheter i lagens namn föreligger eller ej. Detta förfarande är oftast till gagn för alla sökande – och inte endast elöverkänsliga – som då får sin ansökan mer mångsidigt bedömd.

Finner färdtjänstnämnden visat, att de besvär den sökande uppvisar vållar honom eller henne väsentliga svårigheter att resa med de kollektiva färdmedlen beviljas färdtjänst. Det finns ingen diagnos som i sig berättigar till färdtjänst utan bedömningen görs utifrån den symptom-bild den sökande uppvisar.

Elkänslighet är inte en medicinsk vedertagen diagnos utan begreppet elkänslighet används utifrån den erfarenhet de drabbade individerna själva har gjort avseende orsaken till deras besvär.

Besvären som upplevs i resandet skiljer sig också individuellt från person till person.

Det finns i dag inga kända tekniska ombyggnadsmöjligheter av fordon som eliminerar besvären för alla elöverkänsliga personer. Olika personer upplever besvär

på olika platser i fordonet och även mellan olika fordon. Den mycket stora mängden av fordonsmodeller med olika utrustning och utföranden som används inom färdtjänsten omöjliggör en eventuell avskärmning av den befintliga elektroniken.

Varken SL eller färdtjänsten förfogar över el-sanerade fordon varför ett beviljande av färdtjänst inte kan ses som någon generell lösning för alla elöverkänsliga personer.

Med hänvisning till ovanstående handlar landstingets insatser i första hand om att beakta elöverkänsligas situation vid fordonsutveckling, att tillsammans med färdtjänsten, SL och andra intressenter följa utvecklingen och forskningen på området elöverkänslighet samt att i den utbildning och information som Färdtjänsten bedriver arbeta in elöverkänsligas behov så att färdtjänstförarnas kunskap ökar om problematiken.

Därmed anser jag interpellationen besvarad.

Christer G Wennerholm